

РЕШЕНИЕ

№ 2415

гр. София, 03.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Кирилова, като разгледа дело номер **10519** по описа за **2011** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Патентното ведомство на Р. Б., чрез процесуален представител юрк. Зл.Б., срещу решение № 180 от 10.10.2011 г., постановено по н.а.х.д.№ 11514/2011 г. от СРС, НК – 11-ти състав.

С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 187/19.11.2010 г., издадено от директора на дирекция „Правно осигуряване,международно правоприлагане и спорове” към Патентното ведомство, с което на [фирма], на основание чл.81, ал.1 от Закона за марките и географските означения /ЗМГО/ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 500 лева, като на основание чл.81, ал.5 ЗМГО се отнемат в полза на държавата и се предават за унищожение иззетите 528 бр. пакетирани хранителни продукти.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон и необоснованост. Поддържа се, че въззивният съд неправилно е тълкувал и приложил нормата на чл.13 ЗМГО. Излагат се доводи за неправилна квалификация на деянието като маловажно по смисъла на чл.9, ал.2 НК, във вр.чл.11 ЗАНН.

Ответникът по касационната жалба [фирма], чрез процесуалния си представител адв.П. оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК, съдът като касационна инстанция се произнася само по посочените в жалбата касационни основания. От друга страна обаче, съгласно ал. 2 на същата норма следва да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разпоредбата на чл.63,ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл.348,ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Пети касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че въззивното решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да отмени наказателното постановление районният съд е приел, че нормата на чл.13 ЗМГО има за предмет реалното засягане на законни права и интереси, а не само формалното такова. Съдът е установил, че в настоящия случай при използването от ответника на регистрираната от [фирма] марка „АВ D. В.” няма имуществено разместване, т.е. неоснователно обогатяване, от което прави извод, че няма накърнени обществени отношения и деянието не е общественоопасно, въз основа на което е приложил нормата на чл.9, ал.2 НК, във вр чл.11 ЗАНН.

Този извод на съда е погрешен. По делото е безспорно установено, че [фирма] е притежател на марка, рег.№ 47471 „АВ D. В.”, със срок на защита 05.08.2012 г. Също така е безспорно установено, че в търговския обект на ответника – магазин „К.” на [улица] С., се предлагат за продажба на дребно хранителни продукти със същата марка без съгласието на притежателя й. Член 13, ал.1 ЗМГО определя съдържанието на изключителното право върху марката, което включва забрана трети лица без съгласие на притежателя на марката да използват в търговската си дейност знак, който поради неговата идентичност или сходство с марката и идентичността или сходството на стоките или услугите на марката и знака съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката. Използване в търговската дейност според чл.13, ал.2 ЗМГО е предлагането на стоките с този знак за продажба, което действие безспорно е осъществено от ответника. Направената от

ведомството на касатора експертиза доказва, че между регистрираната марка и тази на предлаганите от ответника хранителни продукти е налице пълна фонетична идентичност и висока степен на визуално сходство /разликата е единствено в замяната на черния цвят със зелен/. Заключение на експертизата, което е неразделна част от административно-наказателното производство и което е възприето изцяло от наказващия орган, е че поради сходство на използвания знак върху хранителните продукти, предлагани от ответника, с регистрираната марка, собственост на [фирма], съществува вероятност от объркване на потребителите, че тези стоки са произведени със съгласието или под контрола на притежателя на регистрираната марка. От горното следва, че ответникът с действията си е осъществил състава на нарушението по чл.81, ал.1 ЗМГО - използва в търговската дейност по смисъла на чл. 13 от закона стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на нейния притежател. Нарушението на изискванията на чл.13 ЗМГО не е резултатно деяние, както е приел районния съд. Не е необходимо имуществено разместване между търговските субекти, за да бъде съставомерно извършеното административно нарушение. Нормата на чл.13, ал.1 и 2 защитава изключителното право върху марката, вкл. и вероятността от объркване на потребителите, каквото в настоящия случай очевидно е налице. Съставомерността на деянието не се обуславя от настъпването на действителни вреди. Самото нарушение е формално и съставът му е завършен с обективното предлагане за продажба на стоки, означени с регистрирани марки, без да е дадено съгласие от притежателя им. Деянието не може да се квалифицира като маловажен случай с оглед високата степен на обществена опасност на нарушенията в областта на индустриалната собственост. Настоящата инстанция намира, че както АУАН, така и НП са издадени от компетентни органи в кръга на предоставените им правомощия, при спазване разпоредбите на материалния и процесуалния закон.

Предвид гореизложеното касационната инстанция намира, че решението на въззивния съд е постановено в противоречие с материалния закон, поради което следва да бъде отменено, а наказателното постановление да бъде потвърдено.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, V-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 180 от 10.10.2011 г., постановено по н.а.х.д.№ 11 514/2011 г. от СРС, НК – 11-ти състав. и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 187//19.11.2010 г., издадено от директора на дирекция „Правно осигуряване, международно правоприлагане и спорове” към Патентното ведомство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: